ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÈ RENGE

ΝΕΛΛΥ

ΠΟ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ πατέρας της, ὁ Μπὶλ Φολγουέλ, παντρεύτηκε, μετὰ τὸ θάνατο τῆς πρώτης γυναίκας του, τὴν Ἀραμπέλλα, πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε δηλαδὴ μῆνες, καὶ ἀπὸ τὸν καιρό, πρὸ παντός, ποὺ ἡ μητρυιά της ἔκανε ἕνα ἀγοράκι, τὸν Μπόμπ, ἡ Νέλλυ περνοῦσε μιὰ ζωὴ κυριολεκτικῶς μαρτυρική. Ἡ Ἀραμπέλλα, χωρὶς νὰ λογαριάση ὅτι ἡ Νέλλυ ἦταν ἐπιτέλους κόρη τοῦ συζύγου της ἀπὸ ἄλλο γάμο, τὴν βασάνιζε, σὰν νὰ ἦταν μιὰ μικρὴ ἐνοχλητικὴ ὑπηρέτρια. Τὴν θεωροῦσε παρείσακτη στὸ σπίτι. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάθε χάδι τοῦ πατέρα γιὰ τὴν Νέλλυ ἦταν κλεμμένο ἀπὸ τὸ δικό της παιδί, τὸν Μπόμπ. Μὲ τὴν παραμικρή, λοιπόν, ἀφορμή, ἡ Ἀραμπέλλα κακομιλοῦσε στὴ Νέλλυ καὶ συχνὰ τὴν ξυλοφόρτωνε...

Ὁ Μπὶλ, ὁ ὁποῖος ἔλειπε ὅλη τὴ μέρα ἀπ' τὸ σπίτι, δὲν ἤξερε τί ὑπέφερε ἡ κόρη του. Καὶ ἡ Νέλλυ ποτὲ δὲν τοῦ εἶπε ὅτι ἡ μητρυιά της τὴν κακομεταχειρίζοτανε, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸν λυπήση καὶ νὰ φέρη γρίνιες στὸ σπίτι. Ὡστόσο, ἀποφεύγε νὰ μένη πολὺ στὸ σπίτι, γιὰ νὰ μὴ ἐρεθίζη τὴν Ἀραμπέλλα μὲ τὴν παρουσία της. Κι' ἔκανε μακρονοῦς περιπάτους στὰ περίχωρα. Ἕνα μεσημέρι ἀνακάλυψε πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο, μιὰ παλιά, ἀκατοίκητη καλύβα, ποὺ δὲν τὴν ἤξερε κανεὶς στὸ χωριό. Καὶ ἀπὸ τότε ἡ Νέλλυ πήγαινε ταχτικὰ ἐκεῖ καὶ περνοῦσε πολλὲς ὧρες μόνη της, βυθισμένη σὲ μελαγχολικοὺς στοχασμούς...

Ἡ ζωὴ αὐτὴ βάσταξε ὥς τὴ μέρα ποὺ πάτησαν τὸ χωριὸ τ' ἄπαρτα στίφη τοῦ τρομεροῦ Μεξικανοῦ ἐπαναστάτου Διέγο Σάνσεθ. Οἱ ἀντάρτες αὐτοί, οἱ ὁποῖοι φορεῦσαν στολὲς τακτικοῦ στρατοῦ, ὥρμησαν σὰν οἰφοινὰς στὸ μικρὸ χωριό, σκότωσαν τὴ φρουρά του καὶ ὅσους δοκίμασαν νὰ φέρουν ἀντίσταση, κι' ἔκαψαν ἀρκετὰ σπίτια. Ἔπασαν, μάλιστα, καὶ ἑκατὸν χωρικούς, ποὺ δὲν πρόφτασαν νὰ φύγουν, καὶ τοὺς ἔκλεισαν στὴν ἐκκλησία ὡς ὁμήρους. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ ἡ Ἀραμπέλλα μὲ τὸ μωρό της, καὶ ἡ Νέλλυ.

Ὁ Μπὶλ Φολγουέλ ἔλειπε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες. Εἶχε πάει σ' ἕνα γειτονικὸ χωριό, γιὰ ὑποθέσεις του.

Ἀπ' ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους, ἡ Νέλλυ ἀντησυχοῦσε περισσότερο.

—Τί θὰ πῆ ὁ πατέρας, συλλογιζόταν, ὅταν γυρίσει καὶ δὲν βρῆ στὸ σπίτι τὴ γυναίκα του καὶ τὸν Μπόμπ; Πρέπει νὰ κάνω κάτι γιὰ νὰ τοὺς σώσω...

Ἡ Νέλλυ εἶχε λησμονήσει τὰ μωρτύρια ποὺ εἶχε τραβήξει ὥς τότε ἀπὸ τὴ μητρυιά της. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐνδιέφερε περισσότερο ἀπ' ὅλα, ἦταν νὰ μὴ πιεραθῆ ὁ πατέρας της, γιὰ τὸν ὁποῖο αἰσθανότανε πραγματικὴ λατρεία... Καὶ ἡ μικρὴ θυμήθηκε ξαφνικὰ τὴν ἔρημη καὶ ἀκατοίκητη καλύβα, πίσω ἀπὸ τὰ σύνδενδρα... Ἡ καλύβα αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμεύση γι' ἀσφαλὲς καταφύγιο. Ἡ Νέλλυ τὸ ἀνακοίνωσε αὐτὸ στοὺς ἄλλους κρατουμένους, λέγοντας ὅτι θ' ἀναλάμβανε ἡ ἴδια νὰ τοὺς ὁδηγήση ἐκεῖ. Στὴν ἀρχὴ κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασία στὰ λόγια της. Ὁ φόβος ὅμως, μήπως οἱ ἐπαναστάτες τοὺς τουφεκίσουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ — ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ περιμένη κανεὶς ἀπὸ τοὺς σκληρόκαρδους ἐκείνους Μεξικανούς — τοὺς ἔκανε νὰ δεχθοῦν νὰ δοκιμάσουν τὸ τελειταῖο αὐτὸ μέσον σωτηρίας....

Ἡ Νέλλυ βγῆκε μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Δὲν συνάντησε κανένα φρουρὸ μπροστά της. Προχώρησε περισσότερο καὶ εἶδε μερικοὺς ἐπαναστάτες νὰ κοιμοῦνται χάμω, πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο ἑνὸς σπιτιοῦ, καὶ νὰ πίνουν. Ἦσαν μεθυσμένοι... Ἡ μικρὴ ξαναγύρισε στὴν ἐκκλησία κι' εἶπε στοὺς ὁμήρους ὅτι ἔπρεπε νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ τὴν ἀπόδρασι. Καὶ ὅταν νύχτωσε, ἡ Νέλλυ μετέφερε τοὺς αἰχμαλώτους δύο - δύο, μὲ μεγάλη προφύλαξι, στὴν ἔρημη καλύβα, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθοῦν ἡ περίπολοι τῶν ἐπαναστατῶν. Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὅλοι οἱ χωρικοὶ βρισκόντουσαν ἀσφαλισμένοι στὸ καταφύγιό τους...

Ὀχτὼ μέρες τρόμου καὶ ἀγωνίας πέρασαν ἐκεῖ σχεδὸν μέσα στὸ σκοτάδι, μ' ἐλάχιστα τρόφιμα, περιμένοντας νὰρθῆ ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως ἢ τῆς ἐκτελέσεώς τους...

Τὸ δρᾶμα συνέβη τὴν ἀγδόη νύχτα. Ὅλοι κοιμόντουσαν μέσα στὴν καλύβα, ὅταν, ξαφνικά, ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, ἀντήχησε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή, ποὺ ἔκανε τοὺς χωρικοὺς ν' ἀνατηδήσουν τρομαγμένοι,

—Σιγά ! φώναξε κάποιος. Θὰ μᾶς καταστρέψης μὲ τὸ μωρό σου !

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Μπόμπ, τοῦ γιοῦ τῆς Ἀραμπέλλας. Πεινοῦσε, τὸ δυστυχισμένο. Μὰ τὰ στήθη τῆς μητέρας του εἶχαν στερέψει πειὰ ἀπὸ τὸν τρόμο, τὶς κακοιχίες καὶ τὴν κακὴ σίτισι... Ἡ Ἀραμπέλλα προσπάθησε νὰ τὸ ἡσυχάση μὲ νανουρίσματα καὶ μὲ γλυκόλογα. Τοῦ κάνου ὅμως...

—Κάνε το, ἐπιτέλους, νὰ πάψη ! ἀκούστηκαν ὑπόκωφες φωνὲς μέσα στὸ σκοτάδι. Θὰ μᾶς ἀκούσουν οἱ Μεξικανοὶ καὶ θἀρθοῦν νὰ μᾶς σφάξουν ὅλους !... Ἂν δὲν κάνεις τὸ μωρὸ νὰ σωπάση, θ' ἀναγκαστοῦμε κ' ἐμεῖς νά....

—Τί εἴπατε ;... βρυχήθηκε ἡ Ἀραμπέλλα. Θέλετε μήπως νὰ μοῦ τὸ πνίξετε ; Γιὰ δοκιμάστε νὰ πραγματοποιήσετε τὴν ἀπειλή σας !... Ὁποιος πλησιάσει, θὰ τοῦ βγάλω τὰ μάτια !... Κι' ἔπειτα, θὰ βάλω κ' ἐγὼ τὶς φωνές, νἀρθοῦν ἐδῶ οἱ Μεξικανοί...

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, μερικὲς σκιὲς κινήθηκαν πρὸς τὴν Ἀραμπέλλα. Μὰ ἡ Νέλλυ πετάχτηκε καὶ στάθηκε ὄρθια μπρὸς στὴ μητρυιά της.

—Σταθῆτε ! φώναξε. Δὲν πρέπει νὰ κάνετε φοβερὸ ! Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ κάνω τὸν Μπόμπ νὰ πάψη... Πρέπει ὅμως νὰ περιμένετε λίγο... Θὰ λείψω λίγες στιγμές... Μὰ δὲν θ' ἀργήσω νὰ γυρίσω...

—Ποῦ θὰ πᾶς ; τὴν ρώτησε κατάπληκτη ἡ Ἀραμπέλλα, μὴν πιστεύοντας ἀκόμα ὅτι ἡ Νέλλυ, ποὺ τὴν εἶχε κακομεταχειρισθῆ τόσες φορές, ἔπαρνε τώρα τὴν ὑπεράσπισί της...

—Πάω νὰ φέρω γάλα γιὰ τὸν Μπόμπ ! ἀποκρίθηκε ἡ μικρή.

Καὶ γλύστρησε σὰν φείδι ἔξω. Τράβηξε μὲ μεγάλη προφύλαξι—εἶχε πανσέληνο κείνη τὴ νύχτα καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ τὴν δοῦν—πρὸς τὸν πρῶτο σταῦλο, ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο της. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε πέρα, μακρυά, μερικοὺς Μεξικανοὺς ἀντάρτες, μὲ τὶς πλάτες γυρισμένες πρὸς αὐτήν... Μπῆκε στὸ σταῦλο, πῆρε ἕνα μικρὸ κάδο, ποὺ βρέθηκε κατὰ τύχην ἐκεῖ, πλησίασε μιὰ ἀγελάδα καὶ τὴν ἄρμεξε. Ὕστερα ξεκίνησε ἐπιστρέφοντας στὴν καλύβα. Ἐνῶ ὅμως προχωροῦσε σιγὰ - σιγά, ἔνιωσε ξαφνικὰ ἕνα βαρὺ χέρι νὰ πέφτη στοὺς ὤμους της. Γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε πὼς εἶχε πέσει σὲ μιὰ περίπολο Μεξικανῶν. Ὡστόσο, δὲν ἔγασε τὸ θάρρος της.

—Ποιὰ εἶσαι καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; τὴν ρώτησε ἕνας ἀγριάνθρωπος.

—Νά, πεινοῦσα καὶ πῆγα νὰ πάρω λίγο γάλα..., ἀποκρίθηκε ἡ Νέλλυ, δείχνοντας τὸν γεμάτο κάδο.

—Ἂν πεινοῦσες, παληοκόριτσο, θὰ ἔπινες ἀμέσως τὸ γάλα ! φώναξε ὁ Μεξικανός. Κάπου ἄλλοῦ, λοιπόν, πηγαίνεις τώρα τὸ γάλα. Μήπως εἶνε γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ μᾶς τὸ ἔσκασαν ἀπ' τὴν ἐκκλησία ; Γι' αὐτούς, βέβαια, θὰ εἶνε ! Κι' ἐμεῖς ψάχνουμε τόσες μέρες νὰ τοὺς βροῦμε... Ποῦ εἶνε κρυμμένοι ;...

—Δὲν ξέρω ! τραύλισε ἡ Νέλλυ.

—Πρόσεξε καλά !... Ἂν μᾶς πῆς ποῦ εἶνε, θὰ σοῦ χαρίσουμε τὴ ζωή...

—Δὲν ξέρω τίποτα !... ἐπανέλαβε μὲ πεῖσμα ἡ Νέλλυ.

—Στὸν τοῖχο !... βροντοφώναξε τότε ὁ ἀγριάνθρωπος.

Σκότωσαν τὴ φρουρὰ καὶ συνέλαβαν ὁμήρους...

Οἱ ἄλλοι Μεξικανοὶ ἔπιασαν τότε τὴ Νέλλυ, τῆς ἔδεσαν τὰ χέρια ἀπὸ πίσω καὶ τὴν ἔβαλαν νὰ σταθῆ μπρὸς στὸν τοῖχο ἑνὸς σπιτιοῦ.

Ἡ Νέλλυ κατάλαβε τί σκόπευαν νὰ κάνουν κι' ἔνιωσε ἕναν κρύο ἱδρῶτα νὰ βρέχη τὸ σῶμα της, ἐνῶ ἡ καρδιά της ἔπαψε νὰ χτυπάη...

—Μὴ μὲ σκοτώνετε ! ψιθύρισε. Δὲν σᾶς ἔκανα τίποτα !...

Μὰ οἱ Μεξικανοὶ ἀντάρτες δὲν ἦσαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συγκινοῦνται εὔκολα.

Ἡ μικρὴ κατάλαβε ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας γι' αὐτήν. Ὡστόσο, ἡ μεγάλη της ψυχικὴ δύναμις τὴν ἔκανε νὰ ἐγκαρτερήση γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ στὸ θλιβερὸ πεπρωμένο της.

Ἡ Νέλλυ μισόκλεισε τὰ μάτια της, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν ἄφθονα δάκρυα... Ἡ στιγμὲς τῆς ζωῆς της ἦσαν μετρημένες...

Σ' ἕνα παράγγελμα τοῦ ἀγριανθρώπου, οἱ ἄλλοι Μεξικανοὶ παρετάχθησαν στὴ γραμμὴ καὶ πρότειναν τὰ ὅπλα τους κατὰ τῆς Νέλλυ.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούστηκε μιὰ ὁμοβροντία, ποὺ τὴν ἐπακολούθησαν πολεμικὲς κραυγὲς καὶ ὁ ἄγριος θόρυβος μιᾶς μάχης. Ἔνα σῶμα Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, ποὺ εἶχε εἰδοποιηθῆ, ἔτρεξε νὰ συλλάβη τοὺς ἀντάρτες... Ὁ Διέγο, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀντάρτων, ἀντιστάθηκε ὅπως μποροῦσε στοὺς Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες. Μὰ ὅταν κατάλαβε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βγάλη πέρα, τράβηξε πρὸς τὰ βουνά...

***

Ὅταν ἡ Νέλλυ συνῆλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία, στὴν ὁποία τὴν ἔρριξε ὁ τρόμος, εἶδε πὼς βρισκότανε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητρυιᾶς της, τῆς Ἀραμπέλλας, ἡ ὁποία τὴν φιλοῦσε στὰ μάτια, λέγοντάς της :

—Μικροῦλα μου, ἀγαπημένο μου παιδί, συχώρεσέ με γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα ὥς τώρα... Δὲν εἶχα καταλάβει τὴ μεγάλη σου καρδιά !...